

Jsme svědky zkázy českých lesů v přímém přenosu. Při letošním cestování po krajích českých jsem viděl zničené lesy od Jížních Čech po Jeseníky. Za něco možná může sucho, ale kůrovec je sázka na jistotu.

Obávám se, že důvodem je způsob, jak se nyní Lesy ČR jako majoritní správce lesů starají o les. Pryč je doba, kdy v lese pracovali místní lidé, dnes se soutěží těžba mezi velkými společnostmi a Lesy ČR si netěží prakticky nic. Jenže velké společnosti jedou na zisk, těží klidně na druhém konci republiky a běžná probírka a sanace dřeva je nezajímá. Není totiž nákladově efektivní. Jenže na lidskou blbost, která začíná tupými zákony a končí skutečným tragickým stavem lesa dojedeme všichni.

Nejde jen o dřevní hmotu, ale primárně les jako rezervoár vlhkosti a vody. Jde o přirozený prvek ochlazující okolní prostředí. Holiny moc vody nezadrží a nový les roste desítky let. Takže do období měnícího se klimatu nastupujeme se zničenými lesy a místo postupné obnovy se vše nechá v zájmu tzv. ekologické víry sežrat kůrovcem. Vytěžené dřevo se nyní vozí do Číny. Na pile při nákupu řeziva nižší cenu nepoznáte.

Všimněte si, že za posledních 30 let se dramaticky zhoršil vztah k půdě, i k lesu. Na poli hraboš, v lese kůrovec. Pomale jako biblické egyptské rány.

Obyvatelé měst o ekologii rád káží, ale představují si ji tak, že použijí místo plastového brčka např. papírové. Jedno šlo zrecyklovat, papírové se musí spálit... Měli by se ale ptát, zda to brčko vůbec potřebují. A zda potřebují mrkev z Británie, cibuli z Nového Zélandu a podobně. To vše s sebou nese obrovské ekologické náklady. Ne vždy se ale jedná o volbu spotřebitele, ale i o rozhodnutí vedení mezinárodních firem, ve kterých obyvatelé měst také pracují a podílí se na tvorbě a exekuci takových rozhodnutí. V rámci globalismu se totiž primárně nabourává vztah k místu, kde lidé žijí a pocitu odpovědnosti za svoje prostředí, svůj stát. Typické myšlení je: "zaplatil jsem daně, ať se starají politici a odborníci a mě neotravují." Jenže pak se lidé nestačí divit, kam se dostali.

Skutečné změny nepřijdou s nějakou velkou PR akcí zaplacené dotacemi EU, ale drobnými změnami velké masy lidí, kterým nebude jedno, kde a jak žijí a vrátí se zdravé vlastenectví do

každodenního rozhodování. Nutné je také prodloužit horizont, v jakém se posuzují rozhodnutí. Jedno volební období je málo, stejně tak roční plán zisků firem, které sice káží o společenské odpovědnosti, ale představují si ji tak, aby to hlavně šlo dobře prodat a nebolelo to.

{jcomments on}